

Lauren
WEISBERGER

Tenis cu diavolul

Traducere din limba engleză și note
de Simona Dumitriu

POLIROM
2019

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Lauren Weisberger, *The Singles Game*

Copyright © 2016 by Lauren Weisberger

All rights reserved

© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WEISBERGER, LAUREN

Tenis cu diavolul / Lauren Weisberger; trad. din lb. engleză
și note de Simona Dumitriu. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7918-8

I. Dumitriu, Simona (trad.) (note)

821.111

Printed in ROMANIA

Cuprins

1. nu-i totul căpșune cu frișcă.....	7
2. la capitolul dragoste	24
3. nici măcar chestiile tari.....	46
4. fata numărul douăzeci și trei.....	65
5. camere cu legătură.....	84
6. gata cu domnișorica cea drăguță și de treabă.....	113
7. america adoră schimbările de imagine.....	142
8. lovești ca o fată.....	168
9. prințesa războinică nu poartă balerini.....	192
10. sărutul de pe covorul roșu.....	202
11. de-ți ia ochii.....	214
12. alertă de cuplu nou și fierbinte.....	230
13. capetele încoronate ale tenisului.....	248
14. marele plan de acțiune.....	268
15. dimineața de după	284
16. e mai bine în pat?.....	297
17. cum se zice „fâsâială“ în franceză?.....	326
18. o lindsay lohan a tenisului	347
19. bono pe o barcă.....	362
20. sătulă de asta	395
21. acum ori niciodată	419
22. târâș, stăruind, implorând și dând mită	436
23. charlotte silver gata de joc	451
mulțumiri	459

Cotind de pe plajă pe un trotuar pavat, Charlie urmă cărarea până la un drum de țară. La stânga ei erau o mână de căsuțe, o biserică și ceva ce părea o școală. O luă la dreapta și alergă spre un sat cu o mică zonă pietonală șarmantă, pe care se răsfraseră magazine și restaurante locale. Erau câțiva turiști care își băgau nasul de colo-colo, dați de gol de pielea înroșită de soare și gențile din paie mult prea mari, însă majoritatea clienților erau anguillieni: femei în vârstă foindu-se cu saci de banane plantain, elevi în uniforme călcate la dungă, ce-și terminau micul dejun. La capătul zonei pietonale, o mică gogoșerie anunța că vinde apă îmbuteliată, așa că Charlie fugi spre ea.

— Bună! auzi o voce familiară undeva în spatele ei.

Charlie se opri, cu inima făcându-i flic-flacuri. Se luase Marco după ea? Era aici ca să-și ceară scuze?

După ce se răsuci, îi luă o clipă să priceapă.

— Dan? Ce faci aici?

Stătea așezat pe un scaun verde din plastic, cu o ceașcă de espresso în fața lui. Ferindu-și ochii de soare cu palma, își ridică privirea spre Charlie și zise:

— Aș putea să te întreb același lucru.

Charlie își mătură un șuvoi de sudoare de pe frunte, apoi își șterse stângaci palma udă de pantalonii scurți.

— Am ieșit să alerg. M-am gândit că e singura cale să ies din hotel și să arunc o privire în jur.

— Frumos mai e, nu?

— Hotelul? E superb.

Dan râse, un râs din toată inima, cu pliuri la colțurile ochilor și fața spre cer.

— Mă duc să cumpăr o sticlă cu apă. Vrei și tu una? îl întrebă ea.

El făcu semn spre cele trei scaune goale de la masa lui.

— De ce nu stai cu mine? Mai sunt vreo patruzeci de minute până când trebuie să ne întoarcem. Au o cafea mortală. Și mai bună ca în Turcia.

Charlie privi în jurul ei, neajutorată. De ce se simțea oare atât de stânjenită, dintr-odată? Apoi își dădu seama: nu fusese niciodată singură cu Dan. Abia dacă îl mai vedea în afara terenului, într-atât încât Jake se mira adesea în gura mare unde s-o duce și ce o face. Dacă nu era la pontaj, se părea că Dan nu e interesat să-și piardă vremea cu ei. Alte femei se împrieteneau cu partenerii lor de antrenament – despre unele se zvonea și că s-ar culca cu ei –, dar era clar că Dan nu voia nimic din toate astea.

— Nu insist, Silver. Nu o să mă simt insultat dacă nu vrei cafea.

Încă un zâmbet, puțin batjocoritor.

Charlie se așeză fix pe scaunul din fața lui. Aproape instantaneu apărură un anguillan.

— O să ia un dublu, anunță Dan.

Charlie deschise gura să protesteze, fiindcă Todd îi interzicea cafeina, însă Dan ridică mâna s-o oprească.

— Ai încredere în mine, Silver. Nu-ți voi divulga secretul.

— Mulțumesc, zise ea, împreunându-și mâinile. Deci, ce te aduce aici?

— Păi tu, de fapt.

— Nu, aici, adică în satul ăsta.

Dan ridică din umeri.

— Am ieșit azi dimineață să mă plimb, pur și simplu am ajuns pe-aici. Auzisem că pe insulă

e mâncarea bună, dar nu pot să cred că nu am știut nimic despre cafeaua asta.

Părea atât de calm, de liniștit. Purta o pereche de pantaloni scurți kaki, un tricou vechi cu motive din surfing și o pereche de pantofi sport.

— Faci des asta?

— Ce anume? Să mă plimb? întrebă Dan. Știi ceva, cred că da.

— Asta faci ori de câte ori nu suntem împreună?

El păru să se gândească la răspuns.

— Da, presupun că da. E șansa mea să văd câte ceva, știi?

Chelnerul reapăru și puse două cești de espresso în fața lui Charlie și lui Dan și un ulcior în miniatură cu lapte aburind la mijloc.

— Uite, bea-l așa.

Dan turnă laptele în ceașca lui Charlie, apoi lasă să pice înăuntru un singur cub de zahăr alb.

— Todd o să-ți ia capul pentru asta, îl tachină ea pe un ton melodios.

— N-are decât să-l ia dracu', atunci, zise Dan.

Apoi, o clipă mai târziu:

— Scuze, nu am vrut să sune așa.

Charlie râse.

— Aha, iese totul la iveală! Habar nu aveam.

— Nu, nu-i așa, se grăbi Dan să zică, părând tot mai agitat. Nu asta am vrut să spun. Pe Todd îl respect ca antrenor și îi sunt absolut îndatorat pentru slujba asta. Pentru că m-a ales pe mine.

Charlie se întinse peste masă și-și puse mâna peste mâna lui Dan.

— Hei, calmează-te. Glumeai. Todd poate fi un ticălos îngrozitor. Înțeleg asta. Nu o iau la fugă de aici ca să-i spun lui, OK? Nu-ți face griji.

Dan rămase cu privirea fixată pe mâna lui Charlie un moment lung, apăsător. Ea și-o trase înapoi în poală.

— Scuze, zise el.

— N-ai de ce să te scuzi!

— Doar că sunt foarte recunoscător pentru slujba asta chiar dacă el e... dificil uneori.

— Dificil? hohoti Charlie. E un nemernic de mâna întâi. Dar rămâne între noi.

Un zâmbet, în sfârșit.

— Deci, când spui că-i ești dator pentru slujbă, ar trebui să înțeleg că a fost o competiție? Pentru că mie Todd mi-a arătat într-o zi o înregistrare cu tine lovind mingea – cred că era ultimul tău an la Duke, dintr-un meci împotriva Universității din Amsterdam, dacă nu mă înșel – și mi-a zis, gen, „Asta e omul de care ai nevoie. Am pus mâna pe el și o să-ți schimbe viața.“

— Mda, nu sunt sigur că s-a petrecut treaba chiar așa, dar e drăguț din partea ta, zise Dan.

— Vorbesc serios. A insistat că trebuie să fii tu și numai tu.

Sorbiră amândoi din cafea și Charlie simți instantaneu că Dan avusese dreptate: era demențial de bună.

— Păi și ce făceai când te-a sunat Todd? Terminaseși facultatea de doi ani, nu?

Dan încuviință din cap.

— Eram acasă, în Marion, Virginia și lucram la magazinul cu materiale de construcții al familiei mele. Mai jucam în niște turnee locale, dar mamă ce deprimant era.

— Nu te-ai gândit niciodată să treci la profesioniști? E destul de impresionant să fii primul la simplu, la Duke.

El ridică din umeri.

— Nu e ca și cum nu m-aș fi gândit la asta niciodată, dar nu părea că am opțiunea asta. Când am crescut, nu aveam nici un ban în plus pentru lecții sau antrenori sau ceva, așa că am cam învățat de unul singur. Toată ideea era să ajung cu bursă completă la colegiu, ceea ce am și făcut, evident deci că nu puteam să plec după ce am ajuns acolo. Da, eram bun, dar nu eram sigur că aș fi fost suficient de bun cât să merg până la capăt. Nu puteam risca. Diploma garantată era mult mai valoroasă decât posibilitatea mică de a face bani serioși jucând tenis. Cel puțin asta e ceea ce-mi zic, rosti el surâzând.

— Și apoi te-a sunat Todd... se stinse vocea lui Charlie.

— Și apoi m-a sunat Todd. Mi-a zis că sunt perfect pentru post, dar cred că adevărul e că prețul meu era potrivit. Nimeni altcineva nu ar fi făcut-o pentru mai nimic, practic...

Se opri, evident îngrozit.

— Nu asta am vrut să spun. Oh, Doamne, azi nu-mi pot ține gura.

— Știam eu că salariul nu e prea mare, dar Todd mi-a zis că ăsta e tariful care se practică, spuse Charlie încet.

De ce nu era mai atentă la toate astea atunci când se întâmplau?

Dan flutură din mână.

— Te rog, oprește-te. Nu pentru bani o fac. O fac pentru că probabil e unica mea șansă de a călători prin toată lumea și de a vedea toate locurile astea incredibile, înainte de a mă întoarce în Virginia ca să preiau magazinul de tot.

Își drese glasul.

— Și, dacă e să fim cinstiți până la capăt, o fac pentru că eu cred că ești o jucătoare al dracului

de bună, cu un talent și un potențial de necrezut, și vreau să fiu acolo când vei câștiga primul tău Mare Șlem. Pentru că știu c-o să câștigi și mai știu și că va fi doar primul din multe altele. Ar fi fost absurd să refuz.

— Așa crezi? întrebă Charlie, abținându-se cu greu să-l strângă în brațe.

— Sunt sigur, ce dracu'!

— Înjuri destul de mult, zise Charlie. Nu știam asta despre tine.

Dan zâmbi șmecherește. Se uită la ceas.

— Haide, prințesă războinică, trebuie să mergem. Terenul de antrenament nu așteaptă pe nimeni.

Își caută portofelul, dar Charlie zise:

— Plătesc eu.

— Ce, crezi că sunt așa sărac că nu pot plăti niște cafea caraibiană?

Charlie își dădu ochii peste cap. Îi plăcea noul Dan, care înjura și glumea.

— Nu, doar că mă gândeam că-i amuzant să am o scuză pentru a-mi scoate banii din sân.

Și își băgă mâna în bluză.

Dan întoarse ochii, dar asta nu-l opri să zică, cochetând:

— Cea mai bună scuză la care mă pot gândi. Haide, Silver. Te provoc la o întrecere înapoi.

— Oooo, crezi că poți să mă bați doar pentru că sunt fată? Alerg un kilometru jumate în șapte minute ca nimeni alta gata să mă sufoc.

Charlie lăsă toți cei douăzeci de dolari pe masă și termină ultima picătură de cafea. Simți cafeina de parcă ar fi primit o transfuzie de viață în stare pură.

— Acum, hai, mișcă-ți fundul!

Dan o luă la goană, iar Charlie fugi după el să-l prindă din urmă, râzând.